

d.1. a csomó megköt

*akart és ritka öröm, mindennapi,
felfejtetlen látvány. reggelre kibomló,
estére befalazott ablakok, a száradás
sebes és kíméletlen. hány napig jó
a hal a hűtőben, erre gondolsz,
és a csirkecomb, a zacskón, belülről,
cseppek, van-e körülöttem ez a pára.
ajtó nyílik, kőművesek jönnek,
munkához látnak. nem beszélnek,
a sarokban rádió, rajta malterfröccs.
mikor megszólal a dalod, elönt
a szégyenérzet, egyszerre néznek fel
a felsötét szemcsés mélyén.*

d.1.1. süket só

*bal könyökükön kopás, a szövet
fakuló, majd vékonyodó szálai,
növekvő, szögletes lyukak.
a bőr szikkadt pikkelyei átlátszanak,
mélyvarratok ívei kísérik fel
a csendes, de zavaros csarnokvízig.
a kőművesek arca, mintha mindjárt
elsírnák magukat, tompa és merev
a halvány, vörös fényben. elalszanak
a hirtelen csobogás súlya alatt.*

d.1.2. rideg félgömb

*a víztorony tövében homokba fúrt
cipők, a glóbuszt belülről csigák fedik
a könnytisza folyadékban, a sötétben,
a tükör feletti vasrácson állva a kőművesek,
még a lencsén innen, feltört sarokkal
várják a felszín hideghullámain, az üvegtest
mozgását, a szédülés lassú árnyjátékát.
szemhéjukat leengedik, fehér amóbák
úsznak a kültér negatív vonzásában.*